

Вечір лагідно заколисував землю, тож уся родина зібралася вдома. Помітивши, що тато почав був влаштовуватися з газетою на канапі, Маргарита запропонувала:

– Татку, а пограймо у звіряток! Он і Янкові кортить...

Тато зітхнув, і Ян тріумфально загорланів:

– Я, я, я загадую!

– Знову голуб? – суворо запитала Маргарита.

– Таки так... – здивовано витріщився Ян.

– Тепер моя черга, – проголосила Маргарита. – Загадала...
Ну ж бо, відгадуйте!

– Слон... ящірка... муха... жирафа... – заторохкотів Ян. – Тату, а в корови – коровенятко?

– Так ти ніколи не вгадаєш, – не витримав тато й відклав газету, – дивись і вчись... Ноги в нього є?

– Авжеж... – змовницьки всміхнулася дівчинка.

– Одна? Дві? Чотири? Шість? Вісім?

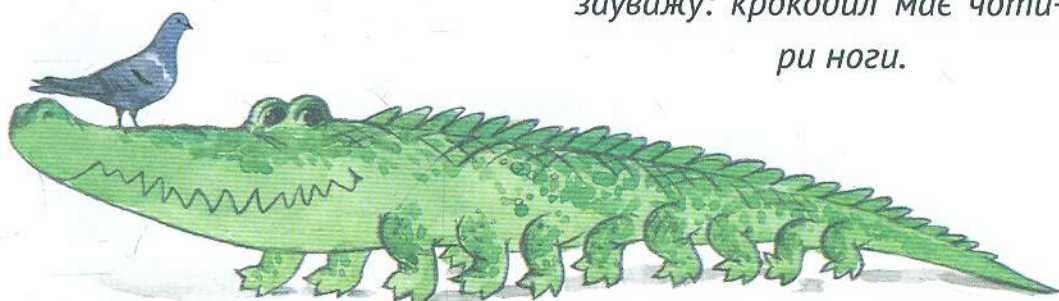
Маргарита лиш помотала головою.

– Дев'ять? – навмання бовкнув її брат.

– Ба більше.

– Невже багатоніжка? Ні?! – спантеличено розвів руками тато. – Тоді я здаюся. Та про всяк випадок

зауважу: крокодил має чотири ноги.

— Хіба? — знітилася Маргарита. —
А я саме його і загадала...

— Тату! — озвався Ян. — А раптом
удав, сидячи надереві, побачить пінгві-
на? Що буде?

— Тепер таткова черга загадува-
ти, — зупинила його сестра.

— Тільки справжніх звірів, не чарів-
них, — попередив малий.

— А які справжні? — поцікавився татко.

— Наприклад, песик, — пояснила Маргарита. —

А от ведмеді й вовки тільки в казках бувають.

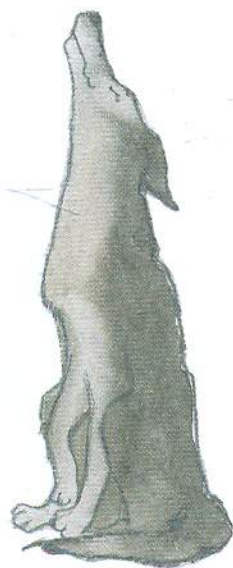
— Ні-і! — Ян аж на ноги скочив, ще й руками змахнув. —
Я тільки вчора на подвір'ї вовка бачив! Здоровезного, навіть двох!
О-отаких!!!

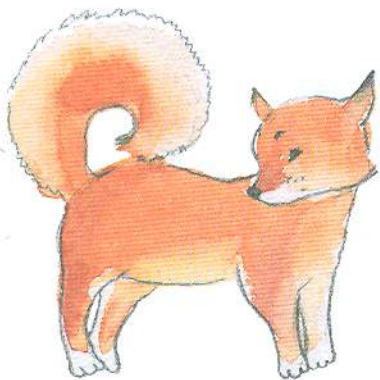
— Ге, гадаю, вони були дещо меншими, — посміхнувся тато.

— Зате брехали як, леле!

— Це песики, —
порснула Маргарита. —

Хіба ти не знав,
що собаки
бувають різними?
Сірко-вовк, сірко-
ведмідь, сірко-лисичка,
сірко-овечка,
ба навіть сірко-киця...
Маню-у-усінька така!

— Отже, собаки справжні? — перепитав тато.

— Еге ж,— кивнула дівчинка.— А ще кицьки справжні... І їжачка колись я в лісі бачила... Ну, звісно, також корови, курки...

— Голуби,— додав Ян.

— А ще зоки бувають,— упевнено продовжила Маргарита,— і бади.

— Хто-хто?! — вибалушився тато.— Уперше чую... Вони дійсно існують? Ви їх бачили?

— Так! — одностайно вигукнули діти.

А потім Ян показав таткові малюнок і пояснив:

Зоки — то правдиві зоки:

Дві ноги і дві руки,

Обабіч кругленькі боки,

Ще й порожні, як мішки.

Кличуть зоки: «Бадо! Бадо!»

В бади є кожух м'який,

Кличе бада їсти радо,

Пропонує мед смачний.

А Маргарита додала:

*Дорослим ліньки бачити,
Бо то для них морока!
То як же їм втокмачити,
Що можна стріти зока?
І те, що десь ховається,
Від погляду тікає, —
Насправді відбувається,
Допоки віра сяє.*

— Ми сто разів їх бачили, — мовила дівчинка, а її братик продовжив:

— Уві сні. Нас мама навчила: треба тільки лягти в ліжечко, заплющити очка і посміхнутися.

— Ну ж бо! — реготнув тато, а тоді випростався на дивані і склепив повіки.

— А було все так... — зашепотіла Маргарита.

